

Arrest

**nr. 90 825 van 30 oktober 2012
in de zaken RvV X en X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2012 en op 25 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en zijn advocaten P. J.P. LIPS en M. KALIN, loco advocaat S. VAN WESEMAEL, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 augustus 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 augustus 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 september 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 maart 2011 en op 13 maart 2012.

1.3. Op 25 juni 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 juni 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiietisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van Nasseriyah in Zuid-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. U zou sinds 2004 bij de 'FPS' (Facility Protection Service) hebben gewerkt als bewaker. U zou belast zijn geweest met de bewaking van het gebouw van het hof van beroep in Nasseriyah. In 2004 zou er een gevecht hebben plaatsgevonden tussen het Italiaans leger destijds en de radicale sjiietische militie 'al Mehdi'. Deze militie zou uw gerechtsgebouw hebben willen innemen als uitvalbasis in haar strijd tegen het Italiaans leger. U en uw team bewakers zouden dit verhinderd hebben door waarschuwingsschoten af te vuren. 'al Mehdi' zou hierdoor een naburig gebouw hebben ingenomen en van daaruit haar strijd hebben verdergezet met het Italiaans leger. Tijdens dit gevecht zouden veel strijders van 'al Mehdi' zijn gedood door het Italiaans leger waaronder ook een broer van een Sheikh (geestelijke) van 'al Mehdi'. De Sheikh zou u verantwoordelijk hebben gesteld voor de dood van zijn broer. Sindsdien zou u door 'al Mehdi' bevolen worden voor hun religieuze rechtbank te verschijnen om uw onschuld te bewijzen met betrekking tot uw betrokkenheid bij de moord van de broer van de Sheikh. U zou hieraan geen gevolg hebben gegeven. Leden van 'al Mehdi' zouden drie keer gepoogd hebben u te vermoorden. De laatste keer zou u op 4 november 2010 zijn beschoten door onbekenden. Uw clan zou over deze kwestie onderhandelingen zijn gestart met de Sheikh van 'al Mehdi' voor een oplossing. In 2008 zou A.(...) A.(...), adviseur van het Comité van Transparantie (een anticorruptiecomité opgericht door het Iraaks parlement in 2005 om corruptie en fraude bij overheids en regeringsleden te bestrijden), u en uw broer A.(...) als vrijwilligers hebben ingeschakeld bij dit Comité. Een zekere M.(...) en een zekere S.(...) zouden ook tot uw team van vrijwilligers hebben behoord. Uw team zou de opdracht hebben gekregen informatie te vergaren over corruptie en fraude in onroerend goed door overheids en regeringsleden. Deze informatie zou u hebben moeten rapporteren aan A.(...). U en uw team zouden voor de informatievergaring naar eigendomsregistratiegebouwen zijn gestapt in Bagdad. Uw team zou erin zijn geslaagd informatie te vinden over corruptie en fraude in onroerend goed door hogere overheids en regeringsleden. Zo zou Sheikh Dia a Dien al Fayad, parlamentslid en lid van het Comité van Transparantie alsook lid van de regeringspartij 'Majlis al Ahla' (De Hoge Raad voor de Islamitische Revolutie) een onroerend goed onrechtmatig op zijn naam hebben ingeschreven. Ook dokter A.(...), adviseur van Adel Abdel Mahdi de vice president van Irak zou door fraude en corruptie een onroerend goed hebben gestolen. Zelfs A.(...) A.(...) bleek corrupt te zijn en onrechtmatig een stuk grond op zijn naam te hebben ingeschreven. Uit jullie onderzoek zou duidelijk naar voren zijn gekomen dat leden van het Comité van Transparantie zelf corrupt bleken te zijn. In mei 2010 zou u A.(...) A.(...) hiermee hebben geconfronteerd. Deze zou de fraude en corruptie ontkend hebben. Op 2 augustus 2010 zou u thuis een dagvaarding hebben ontvangen van de 'Majlis al Ahla'. U zou u hebben moeten aanmelden op 4 augustus 2010. De reden zou niet vermeld staan. Ook uw broer en M.(...) en S.(...) zouden een dagvaarding hebben ontvangen. Uit vrees voor vervolging door de 'Majlis al Ahla' vanwege uw ontdekking van corrupte partijleden zou u met uw gezin naar 'al Fraihi', een rurale streek in de provincie Nasseriyah, bij uw clan zijn ingetrokken. U zou er ongeveer twee weken zijn ondergedoken. Gedurende die periode zou u drie à vier keren A.(...) A.(...) hebben opgebeld en hem over uw dagvaarding door de 'Majlis al Ahla' hebben verteld. Hij zou u geantwoord hebben uw probleem te zullen oplossen maar dat u tussentijds ondergedoken dient te blijven. U zou ook naar M.(...) en S.(...) hebben gebeld. Deze zouden u verteld hebben dat A.(...) A.(...) uw team zou hebben aangegeven bij de 'Majlis al Ahla'. M.(...) en S.(...) zouden u verantwoordelijk hebben gesteld voor dit probleem met de 'Majlis al Ahla'. Hierna zou u beslist hebben Irak te ontvluchten. Op 18 augustus 2010 zou u met uw Iraaks paspoort legaal naar Turkije zijn gereisd. Vervolgens zou u clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd voor asiel. Uw broer A.(...) zou een maand na uw vertrek uit Irak naar Syrië zijn gevlucht uit vrees voor vervolging door de 'Majlis al Ahla'. Ook M.(...) en S.(...) zouden naar Syrië zijn uitgeweken.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw werkzaamheden als vrijwilliger voor het Comité van Transparantie. Vooreerst kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen van uw vermeende inschakeling als vrijwilliger voor dit Comité. Vervolgens heeft u over M.(...) en S.(...) die deel zouden hebben uitgemaakt van uw team van vrijwilligers

tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat M.(...) en S.(...) vroeger als ambtenaar zouden hebben gewerkt bij eigendomsregistratiegebouwen van de Iraakse overheid. Ze zouden hierdoor door A.(...) A.(...) als vrijwilliger voor het Comité van Transparantie zijn gerecruteerd (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 11, p. 12, p. 13). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders dat M.(...) en S.(...) nooit als ambtenaar voor de Iraakse overheid zouden hebben gewerkt. Wel zouden ze een privékantoor hebben uitgebaat waarin ze klanten ondersteunen bij hun aanvragen en aankopen van onroerend goed bij de Iraakse overheid en administratie (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 8, p. 9). Ook omtrent het vermeend onderzoek van uw team naar corruptie en fraude bij overheids- en regeringsleden heeft u tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor de informatie over een onrechtmatige toeëigening van een stuk grond en huis in 'al Jadirya' door Sheikh Dia a Dien al Fayad van de volgende bronnen te hebben vernomen: van M.(...), lid van uw team, van M.(...), een ambtenaar van een eigendomsregistratiegebouw en van de bewaker van Sheikh Dia a Dien al Fayad (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 9, p. 10). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders deze info te hebben verkregen van M.(...) M.(...), een ambtenaar van een eigendomsregistratiegebouw, van S.(...), lid van uw team en van de bewaker van Sheikh Dia a Dien al Fayad. M.(...) zou hierover geen informatie hebben opgezocht of ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 8). Omtrent deze eigendommen van Sheikh Dia a Dien al Fayad verklaarde u vervolgens tijdens uw eerste gehoor dat de oorspronkelijke eigenaren twee vrouwen zouden zijn geweest die beiden zouden hebben gewerkt voor het voormalige Baathregime van Saddam Hussein (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 10). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u plots niet te weten voor welke instantie de tweede vrouw heeft gewerkt. U zou enkel op de hoogte zijn dat één van de twee vrouwen voor de Iraakse Ambassade in Libanon werkzaam zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 8). Voorts verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat M.(...) de informatie over corruptie en fraude van onroerend goed door dokter A.(...), de adviseur van Adel Abdel Mahdi die vice president van Irak is zou hebben verzameld (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 11, p. 12). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders deze info over dokter A.(...) te hebben ontvangen van A.(...) A.(...) en uw broer A.(...) (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 9). Op geen enkel moment maakte u melding dat M.(...) u deze info zou hebben overhandigd. Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw vermeende inschakeling als vrijwilliger voor het Comité van Transparantie voor onderzoek naar corruptie en fraude bij overheids- en regeringsleden. Overigens is het zeer bevreemdend dat u en uw broer, twee bewakers, zonder enige expertise in het domein van onroerend goed en financiën zouden zijn geselecteerd om onderzoek te doen naar corruptie en fraude bij overheids- en regeringsleden. Uw uitleg als zou u door uw vriend en verwant A.(...) A.(...) zijn weerhouden voor deze taak omdat de leden van het Comité van Transparantie uit veiligheidsoverwegingen de internationaal beveiligde Groene Zone niet kunnen verlaten om informatie over corruptie en fraude te vergaren is niet overtuigend. Uw voorgelegde kopies van een aanstellingsdocument en werkbadge van A.(...) bij het Comité van Transparantie en een kopie van zijn arbeidscontract bij het Ministerie van Financiën waar hij vroeger zou hebben gewerkt vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen. Immers, deze kopies zeggen niets over uw vermeende werkzaamheden als vrijwilliger bij het Comité van Transparantie. Bovendien betreffen deze documenten slechts kopies waardoor de bewijswaarde gering is. Ook uw voorgelegde kopies van eigendomsakten van onroerend goed die onrechtmatig zouden zijn toegeëigend door overheids- en regeringsleden hebben een geringe bewijswaarde. Immers, kopies zijn gemakkelijk te vervalsen. Bovendien kan uit deze documenten uw engagement voor het Comité van Transparantie niet worden afgeleid.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw engagement voor het Comité van Transparantie kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw daaruit voortvloeiende vermeende dagvaarding door de 'Majlis al Ahla'. Bovendien heeft u omtrent uw ingeroepen vervolgingsproblemen met de 'Majlis al Ahla' tegenstrijdige en incoherente verklaringen afgelegd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor na ontvangst van uw dagvaarding telefonisch contact te hebben gehad met M.(...) en S.(...). Deze zouden u op de hoogte hebben gesteld dat ook zij een dagvaarding zouden hebben ontvangen, maar u zou geen kennis hebben gehad wanneer ze voor de 'Majlis al Ahla' zouden hebben moeten verschijnen (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 15). Gedurende uw tweede gehoor verklaarde u na uw eerste gehoor voor het CGVS nieuwsgierig te zijn geraakt om te weten wanneer M.(...) en S.(...) voor de 'Majlis al Ahla' zouden hebben moeten verschijnen. U zou hiervoor uw broer A.(...) in Syrië hebben opgebeld en deze zou u verteld hebben dat ook zij op 4 augustus 2010 zich bij de 'Majlis al Ahla' zouden hebben moeten aanmelden (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 4). Het is zeer merkwaardig dat u na ontvangst van uw dagvaarding gedurende uw telefonisch onderhoud met M.(...) en S.(...) niet onmiddellijk heeft gevraagd wanneer ze voor de 'Majlis al Ahla' zouden hebben moeten komen. Immers, uzelf verklaarde tijdens uw telefonische gesprekken met M.(...) en S.(...) het over de

dagvaarding door de 'Majlis al Ahla' te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 15). Ook verklaarde u tijdens uw eerste gehoor gedurende uw verblijf in Irak slechts twee keer met M.(...) en S.(...) telefonisch contact te hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 15). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders na ontvangst van uw dagvaarding tijdens uw onderduiking in de regio 'al Fraihi' nog regelmatig telefonisch contact te hebben gehad met M.(...) en S.(...). U zou veel meer dan twee keer hen hebben opgebeld (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 4, p. 5). Tevens verklaarde u tijdens uw eerste gehoor na ontvangst van uw dagvaarding pogingen te hebben ondernomen telefonisch contact te krijgen met A.(...) zonder resultaat omdat zijn mobiele telefoon telkens afgesloten zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 16). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u geheel anders nog drie of vier keer na ontvangst van uw dagvaarding A.(...) te hebben opgebeld en gesproken. Hij zou u telkens hebben laten weten uw probleem met 'Majlis al Ahla' te zullen oplossen en u hebben aangeraden tussentijds ondergedoken te blijven (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 5).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven volledig de geloofwaardigheid van uw engagement voor het 'Comite van Transparantie' en hieruit voortvloeiend uw aangehaalde vervolgingsvrees voor de 'Majlis al Ahla'. Hierdoor rijzen er ernstige twijfels over de authenticiteit van uw voorgelegde dagvaarding door de 'Majlis al Ahla'. Immers, dit document heeft slechts waarde indien ondersteund door een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Overigens is het zeer merkwaardig dat u door de 'Majlis al Ahla' zou worden gezocht voor uw onderzoek naar fraude en corruptie bij vooraanstaande partijleden dit terwijl u verklaarde dat u en de overige leden van uw team dit onderzoek nooit bekend zouden hebben gemaakt bij het Comité van Transparantie, het Iraaks parlement, de Iraakse pers, sociale media of andere kanalen (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 12, p. 13, p. 14, p. 15 en gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 6).

Voor wat betreft uw aangehaalde vrees voor het leger van 'al Mehdi' die u zou beschuldigen van medeplichtigheid aan moord op een broer van een Sheikh tijdens een gevecht tussen het toenmalige Italiaanse leger en 'al Mehdi' in 2004 dient te worden vastgesteld dat uzelf verklaarde dat dit probleem niet de aanleiding heeft gegeven tot uw vlucht uit Irak (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 5, p. 16, p. 17). U verklaarde ook dat dit probleem wellicht zou worden opgelost door uw clan die hierover zou onderhandelen met het leger van 'al Mehdi' (zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 16, p. 17). Gedurende uw tweede gehoor beweerde u dat deze kwestie dan toch niet opgelost zou zijn geraakt. 'al Mehdi' zou omstreeks maart 2011 het verzoek van uw clan voor een oplossing hebben afgewezen en van uw verschijning voor haar religieuze rechtbank om uw onschuld te bewijzen een breekpunt hebben gemaakt (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 2, p. 3). Echter, vooreerst dient opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kon voorleggen van een dagvaarding voor een religieuze rechtbank van 'al Mehdi'. Vervolgens verklaarde uzelf dat 'al Mehdi' aan uw clan niet verteld zou hebben wat ze met u zouden doen eens ze u zouden vinden. Verder verklaarde u dat 'al Mehdi' vóór en ook na uw vertrek uit Irak uw achtergebleven familie met rust laat (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 3). Tevens verklaarde u dat er geen aanwijzingen zijn dat u actueel nog door 'al Mehdi' zou worden gezocht (zie gehoorverslag CGVS, tweede gehoor, p. 3). Uit bovenstaande kan geenszins worden afgeleid dat u gevisieerd wordt door 'al Mehdi' met het oog op vervolging.

U heeft onvoldoende persoonlijke of concrete elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Uw voorgelegde identiteitsdocumenten, een opleidingsattest van de 'FPS' en werkdocumenten bij de 'FPS' tonen weliswaar uw identiteit, afkomst en voormalige tewerkstelling aan bij de 'FPS' tot het jaar 2006 (al uw voorgelegde documenten van de 'FPS' dateren ten laatste van het jaar 2006, zie gehoorverslag CGVS, eerste gehoor, p. 7, p. 9) maar vermogen bovenstaande appreciatie niet in gunstige zin te wijzigen.

Tot slot dient door het CGVS te worden opgemerkt dat naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient onderzocht te worden of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nasseriyah in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Nasseriyah te worden beoordeeld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010.

De geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal nog steeds erg verschillend. De gerapporteerde incidenten vonden vooral plaats in de vijf Centraal-Iraakse provincies waar de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch blijft. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. De veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak is relatief stabiel. Het geweld in Irak neemt nog steeds verschillende vormen aan.

Het geweld werd in 2009 en in 2010 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard.

In het zuiden blijft de aanwezigheid van sjiitische milities het grootste veiligheids-probleem. Sommige sjiitische militante groeperingen pleegden kleinschalige aanslagen tegen de Amerikaanse aanwezigheid en de Iraakse veiligheidsdiensten. De vele kleine explosies (meestal "improvised explosive device" of IED's) veroorzaakten weinig slachtoffers, maar eerder materiële schade. Het aantal incidenten met IED's is sinds midden 2009 opmerkelijk gedaald.

In mei en augustus 2010 werden over heel Irak en ook in het zuiden een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarbij vele burgerslachtoffers vielen. Buiten deze sporadische aanslagen is de veiligheidssituatie in Zuid-Irak wel relatief stabiel gebleven.

(zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30/11/2011).

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers van juli 2010).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nasseriyah, in de provincie Thi Qar, in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm is. De veiligheidssituatie bleef er de voorbije twee jaar zo goed als ongewijzigd. Het aantal incidenten, waarbij burgers het slachtoffer werden, blijft er laag. In Thi Qar worden heel wat veiligheidsmaatregelen genomen om deze kalme situatie in stand te houden en deze aanpak blijkt dan ook te werken (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Nasseriyah, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Nasseriyah aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Samenvoeging van de beroepen

Tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake voornoemde A. H. M., werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 23 juli 2012, ingediend door advocaat S. Van Wesemael en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer RvV 102 701. Bij verzoekschrift van 25 juli 2012, ingediend door advocaat P. Lips en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer RvV 103 995, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers RvV 102 701 en RvV 103 995 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel – zoals uiteengezet in het eerste verzoekschrift dd. 23 juli 2012 – afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van Administratieve akten (lees: betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), herhaalt verzoeker zijn vluchtmotieven en tracht hij de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen te vergoelijken door erop te wijzen dat er een tijdspanne van een jaar is verlopen tussen zijn eerste en tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat hij tijdens dat jaar ingrijpende gebeurtenissen heeft moeten doorstaan en dat zijn vluchtrelaas een traumatisch verhaal betreft, waarbij de herinnering gekleurd wordt door emoties en tijdsverloop. Voorts wijst verzoeker erop dat hij een originele dagvaarding door 'Majlis al Ahla' heeft voorgelegd en meent hij dat er geen enkele reden is om aan te nemen dat deze dagvaarding niet authentiek zou zijn. Tot slot voert verzoeker aan dat zijn persoonlijke situatie als beveiligingsagent en lid van het onderzoeksteam van het Comité van Transparantie, in combinatie met de problematische en gewelddadige situatie in Irak ervoor zorgen dat hij er een groot gevaar loopt.

3.2. In een tweede middel – zoals uiteengezet in het eerste verzoekschrift dd. 23 juli 2012 – afgeleid uit de schending van de zorgvuldigheidsplicht, voert verzoeker aan dat uit de bestreden beslissing niet afdoende blijkt waarom hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd hoewel hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, noch waarom hem het subsidiair beschermingsstatuut wordt geweigerd hoewel hij aantoont dat hij op basis van zijn individuele situatie een groot risico loopt in Irak. Volgens verzoeker blijkt uit zijn verklaringen en de door hem neergelegde stukken duidelijk dat hij in Irak geïsoleerd wordt.

3.3. In een derde middel – zoals uiteengezet in het eerste verzoekschrift dd. 23 juli 2012 – beroept verzoeker zich op afwijking van recht: miskenning van feitelijkeheden.

3.4. In een vierde middel – zoals uiteengezet in het tweede verzoekschrift dd. 25 juli 2012 – afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het principe patere legem quam fecisti, wijst verzoeker erop dat hij een aantal eigendomsakten heeft voorgelegd die hij in het kader van zijn werkzaamheden binnen de antifraudedienst kopieerde en betwist hij de motivering van de bestreden beslissing waar deze documenten bewijswaarde wordt ontzegd louter omdat het fotokopieën betreffen. Wat betreft de in de bestreden beslissing aangehaalde contradicties in zijn verklaringen, meent verzoeker dat deze de essentie van zijn relaas niet raken, alsook dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een zeer eigenzinnige interpretatie van zijn verklaringen maakt. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal haar eigen "gehoorhandvest" niet heeft nageleefd, waardoor hij de beweerdelijke contradicties niet heeft kunnen toelichten. Ook het niet overwegen van de door hem voorgelegde dagvaarding vormt volgens verzoeker een ernstige tekortkoming in de onderzoeksplicht van het Commissariaat-generaal en hij verwijst in dit verband naar de principes vervat in het handboek van UNHCR.

3.5. Er worden geen nieuwe documenten aan de verzoekschriften gevoegd.

3.6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) een gebrek aan overtuigende stavingstukken en de aangehaalde tegenstrijdige en bevreemdende verklaringen de geloofwaardigheid van zijn vermeende inschakeling als vrijwilliger voor het Comité van Transparantie voor onderzoek naar corruptie en fraude bij overheids- en regeringsleden ondergraven, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn engagement voor het Comité van Transparantie, evenmin geloof kan worden gehecht aan de daaruit voortvloeiende vermeende dagvaarding door de 'Majlis al Ahla', waarover hij bovendien eveneens tegenstrijdige, incoherente en merkwaardige verklaringen heeft afgelegd zodat ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door hem voorgelegde dagvaarding, (iii) hij wat betreft de door hem aangehaalde vrees voor het leger van 'al Mehdi', die hem zou beschuldigen van medeplichtigheid aan moord op een broer van een Sheikh tijdens een gevecht tussen het toenmalige Italiaanse leger en 'al Mehdi' in 2004, zelf verklaarde dat dit probleem niet de aanleiding had gegeven tot zijn vlucht uit Irak, hij geen enkel bewijs kan voorleggen van een dagvaarding voor een religieuze rechtbank van 'al Mehdi', hij verder verklaarde dat 'al Mehdi' voor en ook na zijn vertrek uit Irak zijn achtergebleven familie met rust laat en dat er geen aanwijzingen zijn dat hij actueel nog door 'al Mehdi' zou worden gezocht, (iv) de door hem voorgelegde identiteitsdocumenten, een opleidingsattest van de 'FPS' en werkdocumenten bij de 'FPS' weliswaar zijn

identiteit, afkomst en voormalige tewerkstelling bij de 'FPS' tot het jaar 2006 aantonen maar niet vermogen bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen en (vi) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Nassariyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Nassariyah geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.6.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en vierde middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 juni 2012 (CG nr. 1018103), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.7. In zoverre verzoeker ter verklaring van de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden aanhaalt dat er een tijdspanne van een jaar is verlopen tussen zijn eerste en tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat hij tijdens dat jaar ingrijpende gebeurtenissen heeft moeten doorstaan en dat zijn vluchtrelaas een traumatisch verhaal betreft, waarbij de herinnering gekleurd wordt door emoties en tijdsverloop, benadrukt de Raad dat dergelijke vergoelijkungen geenszins kunnen overtuigen. Van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij omtrent belangrijke gebeurtenissen, zeker diegene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, coherente en eensluidende verklaringen kan afleggen en dit ongeacht het tijdsverloop tussen beide gehoren of traumatische ervaringen. Voorts wijst de Raad erop dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het asielrelaas op een correcte, coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet ten aanzien van de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening. In casu is er echter geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat emoties of trauma's verzoeker verhinderd hebben om coherente verklaringen af te leggen.

Waar verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en incoherenties nog tracht te minimaliseren, wijst de Raad erop dat deze tegenstrijdigheden alsook de in de bestreden beslissing aangehaalde ongeloofwaardige en bevreemdende verklaringen in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt wel degelijk raken aan de kern van zijn relaas aangezien zij betrekking hebben op feiten die rechtstreeks verband houden met zijn beweerde vrees voor vervolging en bijgevolg ook aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, zodat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht kon besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in

de zin van de vluchtelingenconventie dan wel tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing.

In de mate verzoeker de opgeworpen tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen aangaande het feit of hij na ontvangst van zijn dagvaarding er in zou geslaagd zijn om telefonisch contact te krijgen met A. – verzoeker beweerde tijdens zijn eerste gehoor dat zijn poging zonder resultaat bleef omdat A. zijn mobiele telefoon telkens afgesloten zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 16) terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor in strijd hiermee beweerde dat hij nog drie of vier keer na ontvangst van zijn dagvaarding A. zou hebben opgebeld en gesproken (administratief dossier, stuk 7, p. 5) – kan de Raad slechts vaststellen dat deze tegenstrijdigheid zijn grondslag vindt in het administratief dossier. Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hier een eigenzinnige of foute interpretatie maakt van verzoekers verklaringen kan derhalve niet worden bijgetreden. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan de tal van andere in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden en incoherenties en het motief dat het zeer bevreemdend is dat dat hij en zijn broer, twee bewakers, zonder enige expertise in het domein van onroerend goed en financiën zouden zijn geselecteerd om onderzoek te doen naar corruptie en fraude bij overheids- en regeringsleden.. De Raad benadrukt in dit verband nog dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

In zoverre verzoeker nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar eigen “gehoorhandvest” niet toepast en derhalve het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” schendt, wijst de Raad erop dat genoemd beginsel niet dienstig kan worden ingeroepen tegen de bestreden beslissing aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet over een verordenende bevoegdheid beschikt. Verzoeker duidt geen reglement of verordening aan die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf werd uitgevaardigd en die door de (individuele) bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 13 januari 1982, nr. 21.888, Henry; RvS 11 december 2008, nr. 188.739, Leyssens).

3.8. Waar verzoeker erop wijst dat hij een originele dagvaarding door de ‘Majlis al Ahla’ heeft voorgelegd, hij betoogt dat er geen sluitende reden voorhanden is om te stellen dat zijn relaas ongeloofwaardig is en er geen enkele reden is om aan te nemen dat deze dagvaarding niet authentiek zou zijn en hij er derhalve ten onrechte blijkt van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde kunnen weigeren. In casu kan de neergelegde dagvaarding niet opwegen tegen de in de bestreden beslissing aangehaalde sterke en persistente twijfels omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende inschakeling als vrijwilliger voor het Comité van Transparantie en de daaruit voortvloeiende vervolgingsvrees voor de ‘Majlis al Ahla’. De Raad benadrukt in dit verband dat zelfs aan ‘originele’ documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoering wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat uit de informatie gevoegd aan de verweernota's van 10 augustus 2012 en van 21 augustus 2012 (Cedoca-antwoorddocument IRQ2012-010w van 3 februari 2012) blijkt dat door de wijdverspreide corruptie in Irak alle Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn. In acht genomen wat voorafgaat en mede gelet op de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is, steun vindt in het administratief dossier en die in voorliggende verzoekschriften niet op dienstige wijze wordt ontkracht zoals blijkt uit wat voorafgaat, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de bijgebrachte dagvaarding onvoldoende garanties biedt inzake authenticiteit zodat dit document iedere bewijswaarde dient te worden ontzegd. Dat de dagvaarding door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet naar behoren

werd onderzocht kan, gelet op het voorgaande, niet worden volgehouden. Dienvolgens is de verwijzing naar het UNHCR handboek niet dienstig.

Zo verzoeker het voorts niet eens is met de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door hem neergelegde kopieën van eigendomsakten van onroerend goed slechts een beperkte bewijswaarde hebben en hij in dit verband opwerpt dat hij de originele akten niet kon ontvreemden ter staving van zijn asielrelaas, wijst de Raad erop dat verzoekers betoog niets afdoet aan het feit dat kopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Voorts herhaalt de Raad dat om enige bewijswaarde aan documenten te ontnemen, deze dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, quod non in casu. Hoe dan ook wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat uit deze stukken bezwaarlijk verzoekers engagement voor het Comité van Transparantie kan worden afgeleid.

De Raad stelt vast dat in voorliggende verzoekschriften niet het minste verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

3.9. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.10. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verder dient te worden benadrukt dat het de taak is van de asielzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan

verzoeker zich langer niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker weliswaar de beoordeling door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Nasseriyah, Zuid-Irak, van waar verzoeker afkomstig is, betwist en poneert dat de situatie in Irak problematisch en gewelddadig is doch hij geen concrete gegevens bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn getrokken. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verwerende partij legt ter terechtzitting een nieuwe Subject Related Briefing neer van 26 september 2012 betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en werpt op dat er geen wijzigingen zijn in de veiligheidssituatie. Verzoeker verzet zich niet tegen de neerlegging van dit document en wordt in de mogelijkheid gesteld daarop mondeling de repliceren. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan die de informatie in de SRB weerleggen, noch toont hij met concrete gegevens en elementen aan dat de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerd zou zijn.

3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot tweemaal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.12. Machtsafwending is *“...de onwettigheid waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid welke hem bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang is gegeven, gebruikt tot het nastreven van een ander doel”* (zie Mast, A., e.a., overzicht van het Belgisch administratief recht, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 836-839).

Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven moet, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest (RvS 11 januari 2006, X, nr. 153.469). De Raad stelt vast dat verzoeker niet het minste element aanvoert waaruit zou kunnen blijken dat een ongeoorloofd oogmerk het enige doel is van de bestreden beslissing en dat er bijgevolg niet wordt aangetoond op welke wijze er machtsafwending zou zijn gepleegd.

3.13. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.14. Waar verzoeker in zijn eerste verzoekschrift dd. 23 juli 2012, “verzoekschrift tot nietigverklaring”, vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te

moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3.15. Het ter terechtzitting neergelegde attest "UNHCR Refugee Certificate" van zijn neef wijzigt niets in hoofde van verzoeker.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS